

Arrest

nr. 127 502 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun kinderen X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 1 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoekster kwam op 5 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 augustus 2010 een asielaanvraag in .

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 september 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 21 januari 2011, nr. 54 698).

1.4. Verzoekers dienden op 19 november 2010 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 5 maart 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.7. Verzoekers dienden op 30 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Verzoekers dienden op 3 mei 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 20 juli 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 24 juli 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 24 juli 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.12. Verzoekers dienden op 28 augustus 2012 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 november 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 22 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.12 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.15. Verzoekers dienden op 14 januari 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 27 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.15. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 8 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

Y.(...), D.(...)

geboren op (...) te (...) bij DVZ ook gekend als:

Y.(...), D.(...) (...) geboren op (...) te (...)

en echtgenote:

Y.(...), A.(...) geboren op (...) te (...) bij DVZ ook gekend als:

Y.(...), A.(...) (...) geboren op (...) te (...)

en minderjarige kinderen:

Y.(...), A.(...)

geboren op (...) te (...) bij DVZ ook gekend als:

Y.(...), A.(...) (...) geboren op (...) te (...)

Y.(...), A.(...) geboren op (...) te (...) bij DVZ ook gekend als:

Y.(...), A.(...) (...) geboren op (...) te S.(...)

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoon- lijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van hun syntheseseminarie voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”*. Tevens verwijzen verzoekers in hun syntheseseminarie naar de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind van New York van 20 november 1989 (hierna: IVRK). Verzoekers stellen in hun middel als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen, o.a. door de adviseur-geneesheer, die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van mijn verzoeker, de heer Y.(...) A.(...).

Mijn verzoeker werd op 9 januari 2013 onderzocht door Dokterspecialist P. S.(...), zenuwarts, en gediagnosticeerd met een uitgesproken angststoornis en een abnormale afhankelijkheid van zijn moeder. Daarenboven bezorgt de angststoornis aan mijn verzoeker een bijkomend nadeel daar hij, door de afhankelijkheid van zijn moeder, niets meer alleen durft noch in contact durft te treden met anderen. Hij gedraagt zich uiterst asociaal.

Het besluit van DVZ dd. 27 februari 2013 dat mijn verzoeker door zijn aandoeningen geen risico's loopt voor zijn eigen leven of zijn fysieke integriteit is zeer kort door de bocht en steunt op geen enkele reden die rekening zou moeten houden met de persoonlijke (gezondheids)toestand van mijn verzoeker.

Het mag simpelweg flagrant genoemd worden dat een geneesheer-adviseur, niet-specialist, zonder het minste onderzoek van mijn cliënt tot een besluit komt aangaande het al dan niet levensbedreigend en het al dan niet schadelijk zijn voor zijn fysieke integriteit van de aandoening van mijn cliënt.

Deontologisch is deze werkwijze waarbij er geoordeeld wordt over het al dan niet levensbedreigend " of schadelijk karakter van een aandoening, zonder het minste onderzoek, al helemaal niet te rechtvaardigen.

Een jong kind dat lijdt aan angststoornissen ten gevolge van een poging tot ontvoering dient adequaat opgevolgd te worden. In de Belgische samenleving waar steeds meer mensen te kampen krijgen met mentale, psychische en/of psychiatrische problemen kan er stilaan worden gesproken van een ware specialisatie inzake de behandeling van psychische en psychiatrische problemen, terwijl er ernstige vragen gesteld kunnen worden omtrent de beschikbaarheid van de gepaste hulp in Armenië voor dit soort van problemen, en dan in het bijzonder voor psychische problemen bij kinderen.

We kunnen de dag van vandaag niet meer ontkennen dat het aantal zelfdodingen in België gestaag toeneemt. We mogen dan ook niet het risico nemen dat een jong kind van 11 jaar oud, ten gevolge van een traumatische gebeurtenis zo vroeg in zijn leven teruggestuurd zou worden naar de plaats delict, integendeel dit een kind beschermt te worden in zijn belang.

Mijn verzoekers menen dan ook te mogen stellen dat het Kinderrechtenverdrag dd. 20 november 1989 België verplicht om het belang van het kind als hoogste goed te beschouwen. Meer bepaald wensen zij te verwijzen naar de artikelen 3 en 6.

Het staat buiten kijf dat de medische toestand van mijn verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn eigen leven en fysieke integriteit en voor de onmenselijke toestand waarin hij terecht dreigt te komen.

Aangaande de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in Armenië kan het volgende gesteld worden. De behandeling van psychiatrische aandoeningen in Armenië is minder intens dan de behandelingen die in België worden aangeboden. België is immers een koploper in het behandelen van psychiatrische problemen. Mijn verzoekers beschikken over zeer geringe middelen om de behandeling van de betreffende aandoening in Armenië verder te zetten, voor zover er al gepaste behandeling in de buurt aanwezig zou zijn. Het sociale systeem in Armenië haalt ook zeker niet de kwaliteit van het Belgische, waardoor mijn verzoekers ondersteund zouden kunnen worden. Mijn verzoekers beroepen

zich dan ook op de financiële en geografische onmogelijkheid om in zijn land van herkomst de gepaste behandeling te kunnen genieten.

Wij wensen bovendien te verwijzen naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 12 februari 2013 ALAJ/Belgische staat.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook geenszins aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoeker geweigerd wordt.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 6 van IVRK. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers verwijzen in hun middel weliswaar naar de artikelen 3 en 6 van het IVRK, maar zij laten na om uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsartikelen geschonden zouden zijn.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
(...)”*

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

In artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, wordt het volgende gesteld:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

3.7. Uit het medisch getuigschrift 9 januari 2013 dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 januari 2013 (zie punt 1.15) hadden gevoegd, blijkt dat de zoon van eerste verzoeker en tweede verzoekster Y. Art. lijdt aan uitgesproken angst en slaapstoornissen.

3.8. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 21 februari 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.01.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 09.01.2013 blijkt dat betrokkene lijdt aan een uitgesproken angst met slaapstoornissen. Deze psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.9. Verzoekers beweren dat in de bestreden beslissing gebruik wordt gemaakt van standaard-formuleringen. De Raad merkt op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren

gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien blijkt uit artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris louter dient vast te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is indien de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot het besluit komt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zodat de beslissing in elk geval uit een standaardmotivering zal bestaan.

3.10. Waar verzoekers opperen dat de bestreden beslissing *“zeer kort door de bocht”* is en *“steunt op geen enkele reden die rekening zou moeten houden met de persoonlijke (gezondheids)toestand (...)”*, merkt de Raad op dat uit het medisch advies duidelijk blijkt dat dit gestoeld is op een geïndividualiseerd onderzoek van het neergelegde standaard medisch getuigschrift van 9 januari 2013. Inzoverre verzoekers het *“flagrant”* noemen dat de arts-adviseur, als niet-specialist, tot een besluit komt zonder daarbij een onderzoek (aan het lichaam) te verrichten, merkt de Raad op dat het onderzoek aan het lichaam blijkens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat *“deze geneesheer (...), indien hij dit nodig acht, de vreemdeling (kan) onderzoeken”*, louter facultatief is. De Raad kan de beslissing om geen onderzoek aan het lichaam uit te voeren, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dan ook niet sanctioneren (cf. RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)). Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij menen dat de werkwijze waarbij geoordeeld wordt zonder het minste onderzoek deontologisch niet te rechtvaardigen is.

3.11. Zowel de ontboezemingen van verzoekers over de toename van het aantal zelfdodingen in België en de specialisatie in de behandeling van psychische problemen als hun betoog over de beschikbaarheid van medische behandelingen in Armenië, hebben geen uitstaans met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers houden er een andere mening op na wat het reëel risico voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene betreft, maar zij slagen er niet in aan te tonen dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen zou hebben geschonden. Verzoekers verzuimen immers om hun kritiek in concreto toe te passen op de overwegingen uit de bestreden beslissing. Naar aanleiding van de verwijzing van verzoekers naar een arrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat deze niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aan de grondslag liggen van het aangehaalde arrest analoog zijn aan hun persoonlijke situatie.

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN